

Решение № 2784 от 25.02.2019 г. по адм. д. № 10540/2018 на Върховния административен съд

Чл. 166, ал. 1 ДОПК

Чл. 166, ал. 2 ДОПК

Върховният административен съд на Република България - Четвърто отделение, в съдебно заседание на дванадесети февруари две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: НИНА ДОКТОРОВА

ЧЛЕНОВЕ: РУМЯНА МОНОВА

КРАСИМИР КЪНЧЕВ и с участието на прокурора Моника Малинова изслуша докладваното от съдията КРАСИМИР КЪНЧЕВ по адм. дело № 10540/2018.

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ), подадена чрез пълномощника юриск.Д. Петрова. Жалбата е против решение №273 от 07.06.2018г., постановено по адм. дело №233/2018г. на Административен съд Велико Търново. С него по жалба на Община Златарица е обявена нищожността на решение за определяне на финансова корекция с изх. №01-0800/3738 от 06.02.2018г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“. С касационната жалба се твърди, че решението е неправилно, поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост – касационни отменителни основания по чл.209, т.3 от АПК. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго решение, с което да бъде отхвърлена жалбата на Община Златарица срещу решение за определяне на финансова корекция с изх. №01-0800/3738 от 06.02.2018г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

Ответникът – Община Златарица, чрез процесуален представител адв.С. Събев, с представени по делото писмен отговор и в съдебно заседание, изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли същата да бъде оставена без уважение.

Представителят на Върховна административна прокуратура дава мотивирано заключение за основателност на жалбата. Предлага обжалваното решение да се отмени, а делото да се върне за разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Настоящият състав на Върховния административен съд, четвърто отделение, намира касационната жалба за процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 от АПК.

Разгледана по същество съобразно чл.218 от АПК, касационната жалба е неоснователна.

С обжалваното решение Административен съд Велико Търново е обявена нищожността на решение за определяне на финансова корекция с изх. №01-0800/3738 от 06.02.2018г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“. За да постанови този резултат, съдът е приел, че процесното решение е издадено при липса на компетентност. За да се обоснове съдът е обсъдил приложените по делото заповед №03-РД/189/02.02.2018г. на изпълнителния директор на ДФЗ и заповед №03-РД/204/05.02.2018г., подписана по заместване от изпълнителния директор на ДФЗ. Приел е, че с първата заповед изпълнителния директор на ДФЗ е възложил на заместник изпълнителния директор на ДФЗ да го замества само за дата 05.02.2018г. А

с втората заповед съдът е приел, че е недопустимо заместник изпълнителния директор на ДФЗ в качеството му на изпълняващ функциите изпълнителен директор на ДФЗ да се преупълномощава да замества изпълнителен директор на ДФЗ през периода 06.02.2018г. – 09.02.2018г., респ. на 06.02.2018г. да издаде решението за определяне на финансовата корекция. Административният съд е приел, че овластяването на заместващия компетентен административен орган следва винаги да изхожда само и единствено от изпълнителния директор на ДФЗ. Като резултат от това съдът е приел, че липсата на законосъобразен овластяващ акт, който да предоставя на заместника на изпълнителния директор на ДФЗ неговите правомощия за периода, през който е издадена оспорената заповед, води до нейната нищожност поради липса на компетентност. Освен горното първоинстанционният съд е приел, че оспореното решение е нищожно относно разпореждането, с което е установено, че за бенефициера – община Златарица, възниквало публично държавно вземане, представляващо недължимо платена финансова помощ по договора за финансиране и плащането за финансиране за ДДС във връзка с това финансиране. В тази част съдът е тълкувал нормите на чл.166, ал.1 и ал.2 от ДОПК. Изложил е мотиви, че с решението за налагане на финансова корекция тази корекция е придобила правен статут на публично вземане. А допълнителното изявление за възникването на публично вземане няма нормативна основа и е недопустимо, което прави тази част на акта нищожен.

Обжалваното решение е правилно.

Оспореното Решение за налагане на финансова корекция е издадено на основание чл.73, ал.1 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ), съгласно която разпоредба финансовата корекция се определя по основание и размер с мотивирано решение на ръководителя на управляващия орган, одобрил проекта. В §4, ал.1 от ДР на ЗУСЕСИФ е посочено, че за ПРСР функциите на органи за управление, контрол и администриране по този закон се изпълняват от Министерството на земеделието, храните и горите и от Държавен фонд „Земеделие“ – Разплащателна агенция, както това е предвидено в ЗПЗП и в актовете по неговото прилагане. Съгласно разпоредбите на чл.20а, ал.5 от ЗПЗП изпълнителният директор издава решение за финансова корекция за мерките и подмерките по чл. 9б, т. 2, при условията на глава пета, раздел III от ЗУСЕСИФ /чл.69-77 от ЗУСЕСИФ/. От анализа на посочената нормативна уредба е видно, че компетентността да издаде процесното решение за налагане на финансова корекция е на изпълнителния директор на ДФЗ.

В случая е установено, че изпълнителния директор на ДФЗ е бил в платен годишен отпуск на 05.02.2018г. За тази дата той със заповед №03-РД/189/02.02.2018г. е възложил на заместник изпълнителния директор на ДФЗ И. Мизова да го замества. Това е в съответствие с чл.11, ал.3 от Устройствения правилник на ДФЗ, според който при отсъствие на изпълнителния директор той се замества от овластен от него по съответния ред заместник изпълнителен директор в рамките на изрично предоставените му правомощия. Следователно за 05.02.2018г. заместник изпълнителния директор на ДФЗ И. Мизова е била овластена да изпълнява по заместване функциите на изпълнителен директор на ДФЗ.

От представените в касационното производство доказателства се установява, че междуременно изпълнителния директор на ДФЗ е изпаднал във временна неработоспособност /представен болничен лист/ за периода от 05.02.18г. до 09.02.18г. Така заместник изпълнителния директор на ДФЗ И. Мизова като изпълняваща по заместване функциите на изпълнителен директор на ДФЗ е издала заповед №03-РД/204/05.02.2018г., с която си е възложила да замества изпълнителен директор на ДФЗ и за периода от 06.02.2018г. до 09.02.2018г. включително, през който период - на 08.02.2018г., е постановено процесното решение за налагане на финансова корекция.

Административният съд правилно е приел, че по тази заповед липсва редовно овластяване за заместване.

Съгласно чл.11, ал.3 от Устройствения правилник на ДФЗ при отсъствие на изпълнителния директор той се замества от овластен от него по съответния ред заместник изпълнителен директор в рамките на изрично предоставените му правомощия. Посочената разпоредба не предвижда възможност за овластяване от заместващия, за презаместване или за удължаване на заместването от заместващия административния орган. Според посоченото в Тълкувателно решение №4 от 22.04.2004г. на ОС на съдиите на ВАС по т.д. №ТР-4/2002г. заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган. От това е видно, че по силата на акта за заместване заместващият изпълнява правомощията на замествания като административен орган в пълен обем. Но това се отнася само до правомощията на административния орган. Нито нормативната уредба, нито задължителната съдебна практика предвиждат възможност тези правомощия да се разпрострат върху овластяване на друг или същия заместващ както за периода на заместване, така и за удължаване на заместването извън периода, през който титуляря е овластил заместващия.

С оглед на изложеното заместник изпълнителния директор на ДФЗ е бил редовно овластен за замества изпълнителния директор на ДФЗ само на 05.02.2018г. Като е издал процесното решение за налагане на финансова корекция на 08.02.2018г., заместник изпълнителния директор на ДФЗ е направил това при липса на компетентност. Това винаги води на нищожност на административния акт, както правилно е приел административния съд.

При наличие на това основание за нищожност не следва да се обсъжда второто посочено от административния съд основание за нищожност на процесното решение в частта му относно разпореждането, с което е установено, че за бенефициера – община Златарица, възниквало публично държавно вземане. При липсата на компетентност на издателя на процесното решение не следва да се обсъжда неговото съдържание.

С оглед на тези доводи, настоящият състав прецени като неоснователни оплакванията на касационния жалбоподател за допуснати нарушения на закона и необоснованост на обжалваното решение. Същото е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода от спора и съдържанието на разпоредбите на чл.143, ал.3 от АПК, е основателно искането на касационния ответник за присъждане на разноски за производството. Те са в размер на 1200 лв. за адвокатско възнаграждение. Същите са своевременно поискани и доказани по основание и размер. Така Държавен фонд „Земеделие“ следва да бъде осъден да заплати на Община Златарица разноски в размер на 1200 лв.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, предложение първо от АПК, Върховният административен съд - Четвърто отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №273 от 07.06.2018г., постановено по адм. дело №233/2018г. на Административен съд Велико Търново.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да заплати на Община Златарица разноски в размер на 1200 (хиляда и двеста) лева за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.